

VÖRÖS ISTVÁN

A favágó családja

*Mintha csak fáért mentem volna
ki, de mire visszatérek, aludnál.
Nézem meztelen hátadat, ujjaid
bozzáérnek az éjjeliszekrényhez.
Imádod magad, kérdezed,
felém fordulsz, melled árnyéka
körbejár a szobán, az ágy széléhez
guggolok. Szőke hajad hirtelen
a csuklómra tekered, és magadhoz
húzol. Igen vagy nem, kérdezed.
Keresem a legelső hazugságot.
Végül eszembe jut. Igen. Hagyod,
hogy lehúzzam rólad a takarót.
Két gyerekünk is alatta feküdt, lábnál.
Álmodban szülted őket. Aludt
az orvos is, aludt a bába.
Aludt a liftes, ha az emeletre
ért. Az asztalon elhervadt
vadrózsacsokor. Csak a
műtőlámpa nem aludt
el. Dülöngéltek a tűk,
a felszívódó cérnák,
a kötszerek. Elváltak és
összevarrtak, miközben aludtál.
Mintha csak fáért mentem
volna ki, eltelt harminc év.*